

OKRUŽNI SUD U BANJALUCI

BROJ: 11 0 U 002350 11 U 2

Dana, 16.01.2012. godine

Okružni sud u Banjaluci, u vijeću sastavljenom od sudija ovog suda i to: Bojović Duška, kao predsjednika vijeća, Bošnjak-Glizić Ljiljane i Stupar Tatjane, kao članova vijeća, uz učešće Glamočić Đurđije, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi Udruženja građana „Borba protiv korupcije-Transparency international BiH“, Gajeve 2 Banjaluka (u daljem tekstu: tužilac), zastupano po punomoćniku advokatu _____, protiv akta broj 013-2865/09 od 23.11.2009. godine Javnog preduzeća „Autoputevi Republike Srpske“ Banjaluka (u daljem tekstu: tuženi), u predmetu pristupa informacijama, a u izvršenju presude Vrhovnog suda Republike Srpske broj: 11 0 U 002350 10 Uvp od 30.11.2011. godine, u sjednici vijeća, održanoj 16.01.2012. godine, donio je

RJEŠENJE

Tužba se odbacuje.

Obrazloženje

Tužbom od 01.12.2009. godine tužilac je pokrenuo upravni spor protiv akta tuženog broj: 013-2865/09 od 23.11.2009. godine. U tužbi navodi da se obratio Ministarstvu saobraćaja i veza zahtjevom za dostavu određenih informacija dana 11.09.2009. godine i to tražeći: fotokopiju Ugovora o pristupanju JP „Autoputevi Republike Srpske“ Društvu sa ograničenom odgovornošću „Mreža autoputeva“ Banjaluka, sa popratnom dokumentacijom, fotokopiju Ugovora članova društva između JP „Autoputevi Republike Srpske“ Banjaluka, „Strabag AG“ Austrija i D.o.o. „Mreža autoputeva“ Banjaluka, sa popratnom dokumentacijom, fotokopiju Ugovora o koncesiji broj: 04/1-1945/08 od 24.11.2008. godine zaključenog između Vlade Republike Srpske i „Strabag AG“ Austrija, te izmjene i dopune pomenutog Ugovora, Ugovor o izmjenama i dopunama Ugovora o koncesiji za koji je Vlada Republike Srpske dala saglasnost na 132. redovnoj sjednici od 02.07.2008. godine i Zapisnik sa 132. redovne sjednice Vlade Republike Srpske od 02.07.2009. godine, ali kako pomenuto ministarstvo nije moglo da obezbijedi odgovor „Strabag AG“ iz Beča obavijestilo je tužioca da produžava rok za dostavljanje informacija, sa pozivom na odredbu člana 14. stav 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama i da je zahtjev prosljedilo tuženom, koji je tužioca dana 05.10.2009. godine obavijestio da posjeduje određene informacije iz zahtjeva, ali da one predstavljaju povjerljive komercijalne informacije s druge strane, zbog čega je, a u smislu člana 7. pomenutog zakona zatražio izjašnjenje od kompanije „Strabag AG“ Beč, a zbog čega sve produžava rok od 15 dana za dostavu odgovora. Tužilac navodi da je Ministarstvo saobraćaja i veza 19.10.2009. godine uz svoj akt, tužiocu dostavilo i pismo kompanije „Strabag AG“, a iz kog je vidljivo da ta kompanija obavještava Ministarstvo,

da smatra da se ugovor ne može dostaviti tužiocu, ali da su saglasni da se ugovori dostave ogranku tužioca u Austriji, uz obavezu potpisivanja klauzule povjerljivosti, te da je i sam tuženi, svojim dopisom od 20.10.2009. godine obavijestio tužioca da ta kompanija i „Mreža autoputeva“ Republike Srpske, u svojim izjašnjenjima, odbijaju davanje saglasnosti da se tužiocu dostave tražene informacije. Tužilac dalje navodi da je od tuženog tražio da u smislu člana 9. Zakona o slobodi pristupa informacijama sprovede test javnog interesa i da takvu odluku (o odbijanju pristupa informacijama) dostavi u formi rješenja, sa navođenjem pouke o pravnom lijeku i o instituciji kome se tužilac može obratiti, te da je takav zahtjev upućen tužiocu 11.11.2009. godine, na koji zahtjev je tuženi odgovorio dopisom broj: 013-2865/09 od 23.11.2009. godine, u kojem se tužilac obavještava da se odbija njegov zahtjev za slobodan pristup informacijama, s pozivom na odredbu člana 7. Zakona o slobodi pristupa informacijama i da u smislu člana 4. stav 1. tog zakona nema obavezu da donese upravni akt u smislu ZOUP-a, već samo akt koji se zove „dopis“, ali da je istovremeno tužilac obaviješten da se može „obratiti“ Okružnom sudu u Banjaluci, u roku od 30 dana od dana prijema dopisa i Ombudsmanu Republike Srpske. Tužilac smatra da se dopis tuženog može smatrati upravnim aktom, jer da on u osnovi predstavlja rješavanje o izvjesnom pravu ili obavezi, odnosno o neposrednom ličnom interesu fizičkih i pravnih lica, da se radi o konačnom upravnom aktu u smislu člana 7. stav 1. i 2. ZUS-a, zbog čega traži da se ovaj akt poništi. Tužilac ukazuje da tuženi nije primijenio odredbu člana 9. Zakona o slobodi pristupa informacijama, koja daje pravo javnom organu da uskrati informacije, kako je to predviđeno članom 6., 7. i 8. tog zakona, ali da je organ dužan da kada utvrdi izuzetak od dostupnosti informacijama, provede test javnog interesa, a tek onda može da odluči da li će tražene informacije učiniti dostupnim ili ne, te naglašava da ima pravni interes, kao i cjelokupna javnost u RS i BiH da bude upoznata sa najvećim investicionim pothvatom, vezanim za izgradnju autoputeva u RS, a po osnovu samoinicijativne ponude za koncesiju.

Prema sadržaju tužbe i naznačenju akta koji tužilac osporava proizilazi da se radi o aktu donesenom u prvom stepenu od strane tuženog, a protiv kojeg je nesporno postojala mogućnost izjavljivanja žalbe, što i sam tužilac navodi u tužbi, kada se poziva na odredbu člana 14. stav 3. Zakona o slobodi pristupa informacijama, zbog čega se i ne radi o konačnom upravnom aktu, protiv kojeg se može vodi upravni spor u smislu člana 7. stav 1. ZUS-a.

Članom 7. stav 1. ZUS-a je, propisano da se upravni spor može voditi samo protiv konačnog upravnog akta (stav 1.), a konačni upravni akt u smislu člana 13. Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 13/02, u daljem tekstu: ZOUP) je akt protiv koga se ne može izjaviti žalba, što znači akt drugostepenog organa u slučajevima gdje postoji drugostepeni organ, ili pak akt prvostepenog organa u slučajevima gdje propisima nije predviđeno rješavanje po žalbi na akte prvostepenog organa.

Shodno odredbi člana 14. stavu 3. Zakona o slobodi pristupa informacijama („Službeni glasnik RS“, broj 20/01) propisao je da, ako se odbije pristup informaciji, bilo djelimično ili cijeloj informaciji, nadležni javni organ dopisom o tome obavještava podnosioca zahtjeva, a dopis sadrži zakonski osnov za status izuzeća informacije, uz navode članova zakona na koje se poziva, sva materijalna pitanja koja su važna za odluku, što uključuje i uzimanje u obzir faktora javnog interesa, obavještava podnosioca zahtjeva o pravu podnošenja žalbe određenom organu i dr. Iz prednjeg zakonskog

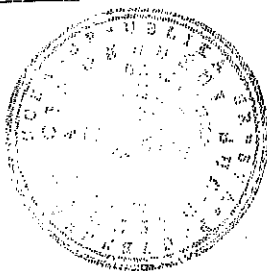
određenja proizilazi da se protiv dopisa mogla izjaviti žalba, koju tužilac nije izjavljivao, pa se neupitnim ukazuje da se u konkretnom slučaju ne radi o konačnom upravnom aktu.

Odredbom člana 19. navedenog zakona propisano je da svaki javni organ imenuje službenika za informisanje, a njegovo ime i podaci za kontakt dostavljaju se Ombudsmanu RS, a prema članu 20. tog zakona, svaki javni organ dostavlja vodič, koji između ostalog sadrži navode o pristupu pravnom lijeku i svim bitnim rokovima, pa je tužilac, bez obzira na navode tuženog u dopisu od 23.11.2009. godine, imao mogućnost da se upozna sa načinom izjavljivanja pravnog lijeka (žalbe) nadležnom organu, iz čega sve se zaključuje da se dopis od 23.11.2009. godine ne može smatrati konačnim upravnim aktom, odnosno protiv njega se ne može voditi upravni spor u smislu člana 7. stav 1. ZUS-a.

S obzirom na navedeno, tužba tužioca se ukazuje, kao nedopuštena, jer je podnešena protiv dopisa tuženog broj: 013-2865/09 od 23.11.2009. godine, pa je tužbu valjalo odbaciti, shodno odredbi člana 22. tačke 4. ZUS-a, a kojom odredbom je propisano da se tužba odbacuje, kada je podnesena protiv upravnog akta protiv kojeg se mogla izjaviti žalba, a žalba nije izjavljena.

Ovaj sud je, svojim rješenjem od 25.02.2010. godine odbacio tužbu, ali je Vrhovni sud, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje odluke, navedenom presudom u uvodu ovog rješenja, rješenje ukinuo i predmet vratio ovom sudu na ponovno suđenje, iz razloga što u rješenju od 25.02.2010. godine nije uputio tužioca kojem drugostepenom organu može izjaviti žalbu, pa budući da je Vrhovni sud u svojoj presudi izrazio stav da se protiv prvostepenog akta tuženog može izjaviti žalba Ministarstvu saobraćaja i veza, tužilac ima mogućnost, da nakon prijema ovog rješenja, podnese žalbu navedenom ministarstvu.

Zapisničar
Glamočić Đurđija

Predsjednik vijeća
Bojović Duško

Članak 19. Zakona o
Ombudsmanu RS
od 2009. godine